

[Christophersen.]

med skatteåret 1979. Det er vi parate til, og det ligger der ingen aftale om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 132 stemmer mod 25.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 134 stemmer mod 25.

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om sikring af dansk skibsværftsindustri [af Bjørn Poulsen m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 32. Fremsat 29/3 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Efter forslaget opfordres regeringen til at fremsætte lovforslag om ændring af afskrivningsloven. Adgangen til forskudsafskrivning på skibe og frigivelsen af beløb fra investeringsfond til anskaffelse af skibe skal efter forslaget indskrænkes til kun at gælde for danskbyggede skibe. Dette forslag er en genganger fra folketingsåret 1975-76, og jeg kan nøjes med at henholde mig til, hvad min forgænger ved første behandling sagde, da vi sidst behandlede dette forslag.

Det er vel også rimeligt at trække frem, at man har behandlet en række af spørgsmålene af betydning for skibsværftsindustrien i handelsministeriets kontaktudvalg. Der har man jo repræsentanter for værfterne og deres ansatte, og de har også været enige om, at det er

i dansk interesse, at vi søger at begrænse andre landes diskriminerende støtteordninger på skibsbygningsområdet, og at det ikke er i dansk interesse at introducere nye danske støtteordninger. Den opfattelse kan regeringen ganske henholde sig til.

Camre (S):

Som ministeren også berørte det, er skibsbygningsindustriens hovedproblem jo, at der findes en overtonnage i verdensmålestok, og selv om man nok forstår ønsket om, at man forbeholder de danske ordrer for den danske produktion, må jeg sige, at i betragtning af, at Danmark har øvet en betydelig indsats for at søge at nedbringe de subsidieordninger, der findes rundt omkring i landene, vil det næppe være holdbart, at vi skulle søge på dansk grund at opbygge en tilsvarende forskelsbehandling, hvad der jo vil være tale om, hvis man gennemfører det af SF fremsatte forslag.

Det er faktisk således, at en meget, meget stor del af de danske redere lader deres fartøjer bygge i Danmark. Jeg tror også, man kan sige, at det er en større andel end i de fleste andre lande, vi med rimelighed kan sammenligne os med. Man må formode, at en lovgivning af denne art vil forsinke afviklingen af de ordninger, der findes rundt omkring i de skibsbyggende lande, som altså giver præferencer til egen skibsbygningsindustri, og på den baggrund må jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne afvise det foreliggende beslutningsforslag.

Dohrmann (FP):

Den 7. april 1976 - Folketingstidende 1975-76, sp. 8378 - sagde den radikale ordfører, hr. Bernhard Baunsgaard, noget fornuftigt. Jeg vil gerne tilslutte mig og gentage de ord, der blev sagt af hr. Bernhard Baunsgaard, nemlig at dette forslag til folketingsbeslutning ikke er særlig godt gennemtænkt. Jeg føler mig overbevist om, at begyndte det danske folketing at følge de tanker, som ligger bag dette forslag, vil såvel den lærling som den direktion, forslagsstillerne så pænt omtaler i bemærkningerne, blive tvunget til at tage hinanden under armen og tilslutte sig de 170.000 arbejdsløse, vi i øvrigt har.

Vi har konstateret, at SF ikke har den store interesse for landets økonomi, men forslagsstillerne burde være klar over, at med den sørgelige forfatning, vores valutasituation befinder

[Dohrmann.]

sig i, er det tåbeligt at tro, at Danmark kan konkurrere med andre landes statskasser.

Jeg må konstatere, at den store personudskiftning, der har fundet sted inden for SF, ikke har forbedret indholdet af partiets politik.

Ellemann-Jensen (V):

I venstre har vi stor forståelse for, at danske værfter befinder sig i en særdeles vanskelig situation. Dels er værfterne ramt af det høje danske omkostningsniveau, som de fleste andre industrigræne er, dels oplever værfterne en ubillig konkurrence fra andre lande, der ikke lever op til ånden i de internationale aftaler, der skal fremme arbejdsdelingen imellem landene. Men det forslag, der bliver lagt frem her, er formentlig i strid med en række af de internationale aftaler, som Danmark har tilsluttet sig. Det må vi naturligvis undersøge nærmere i udvalget. Det er en farlig vej at betrede at gå i gang med at bryde aftaler. Det kan svække vore argumenter, når vi i de selv samme internationale organisationer skal gøre os til talsmænd for friere handelsforhold.

Dertil kommer, at forslaget, som det ligger, flytter problemerne over på rederierne. Hvis danske rederier ikke længere skal kunne vælge at kontrahere deres skibe dér, hvor det er bedst og billigst at få dem bygget, påføres de jo omkostninger, der vil svække dansk søfart i den internationale konkurrence.

Vi må derfor indtage en skeptisk holdning til dette forslag.

Stetter (KF):

Den konservative gruppe kan ikke tilslutte sig princippet i dette forslag. Hvis nogen er interesseret i at kende vores begrundelse, kan jeg henvise til Folketingstidende 1975-76, sp. 8379.

Bollmann (CD):

Hvis hensigten med dette forslag kun er de to ting, som forslagsstillerne anfører i bemærkningerne, kunne CD egentlig have en del sympati for forslaget. Efter vor opfattelse vil forslaget imidlertid stride imod de interesser, Danmark selv har i at få afskaffet de forskellige støtteordninger. Vi har derfor meget store betænkeligheder ved at støtte forslaget.

Freddy Madsen (DKP):

Vi kan tilslutte os det fremsatte forslag, og

da det er en genfremsettelse, skal jeg henvise til den argumentation, der blev fremført af vores ordfører, hr. Jørgen Jensen, den 7. april 1976 - Folketingstidende 1975-76, sp. 8380.

Bolvig (RV):

Det burde egentlig være let for mig at gøre det samme og henvise til det radikale venstres ordførertale ved debatten for et års tid siden, for nu har vi jo lige fået at vide - hvilket ikke er overraskende - at hr. Bernhard Baunsgaard altid siger noget fornuftigt. Det, der er karakteristisk, desværre, er, at vi står i næsten en værre situation, end vi gjorde sidste år, at de bemærkninger, der står om, at vi er i krise, desværre er rigtige, og jeg er heller ikke i tvivl om, at der er en bred forståelse for det rimelige i at hjælpe vores værftsindustri. Vi mener blot ikke, at forslaget, der her er fremsat, er den rette måde at gøre det på, fordi det sandsynligvis vil gøre ondt værre. Forslagets gennemførelse vil nemlig ødelægge vores bestræbelser på at fjerne udenlandske støtteordninger.

Jeg kunne forestille mig, at vi under udvalgsarbejdet fik en redegørelse for, hvordan vort lands indsats mod subsidieordningerne har udviklet sig i de forløbne år. Desværre er jeg bange for, at vi ikke har haft ret megen succes i så henseende. Faren lurder hele tiden for, at nationale støtteordninger løber fuldstændig løbsk, og vi kan ikke konkurrere med andre landes statskasser. Vi kan derimod konkurrere med andre lande på kvalitet og på tid, og derfor skal vi naturligvis på andre områder give værftsindustrien så gode muligheder som overhovedet muligt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi erkender, at vore værfter er inde i en krise, og vi erkender da også, at vi har stor arbejdsløshed. Værfternes krise skyldes selvfølgelig både, at der er for stor tonnage efterhånden i verden, og at næsten alle lande giver subsidier til deres værfter. Men vi må fra kristeligt folkepartis side trods dette afvise forslaget, idet vi mener, det er brud på internationale aftaler. Selv om andre bryder disse, mener jeg i al fald ikke, vi skal forcere den udvikling, at man stedse bryder internationale aftaler.

Endvidere er forslaget af en så protektionistisk art, at det kan virke ødelæggende for det økonomiske samarbejde mellem en række lande, som i al fald er nødvendigt, hvis man

[Arne Bjerregaard.]

igen skal få et økonomisk opsving i den vestlige verden.

Waldorff (VS):

I VS er vi godt tilfredse med, at SF genfremsetter deres forslag om at ændre afskrivningsloven på en sådan måde, at der ikke bliver givet støtte til skibe, som bliver produceret på udenlandske værfter.

Ved første behandling, sidste gang det var fremme, var der en ret grundig diskussion om de forskellige konsekvenser af forskellige former for støtte til værftsindustrien. Jeg skal kort trække nogle af de ting frem, som var vigtige i hele denne diskussion.

For det første, at det blev klart – for dem, der ikke vidste det i forvejen – hvilke bindinger, der er lagt for en dansk politik omkring værfterne, nemlig medlemskabet af EF og deltagelsen i forskellige aftaler af den ene og den anden slags omkring OECD. Vi synes selvfølgelig altid, det er interessant, når man kan få borgerlige politikere og socialdemokratiske politikere til at belære os andre om, at en del ting er urealistiske på grund af de bindinger, som de selv samme politikere har lagt for den økonomiske politik herhjemme.

Vi lægger faktisk en vis vægt på, at der fremsættes sådanne afslørende forslag som det, SF har fremsat her. Vi er godt klar over, at det ikke først og fremmest er ment som et afsløringsforslag med hensyn til de bindinger, der ligger for den danske politik, men den virkning har det også, og det synes vi er godt.

Det er også klart – og det blev også klart under den sidste debat – at der ikke er tale om udvidede subsidier til værftsindustrien. Derfor kan man godt finde det temmelig utroligt, at skatteministeren her taler om, at der introduceres nye støtteordninger. Så bliver man nødt til at gentage det én gang til: der er ikke tale om at introducere nye støtteordninger, der er faktisk tale om at beskære eksisterende støtteordninger.

Så var det også fremme, at hvis forslaget faktisk har den tilsigtede virkning, nemlig at danske skibe bliver bygget på danske værfter, så foreligger der ikke nogen beskæring af subsidierne. Nej, det gør der ganske vist ikke, men så har man da opnået det, som faktisk er formålet med forslaget.

Så vil jeg også lige fremhæve, at det blev

klart, at den måde, hvorpå man subsidierer skibe, som bygges i udlandet, betyder, at danske arbejdere, herunder også arbejdsløse skibsværftsarbejdere, er med til at støtte de udenlandske værfter, som har haft held i deres forsøg på at trykke lønningerne. Sådan virker afskrivningsloven, som den er i øjeblikket.

Så blev der fra mange forskellige sider, bl. a. hr. Ellemann-Jensens, talt om ubillig konkurrence. Dette forslag skulle altså lægge op til en ubillig konkurrence som den, andre lande fører i strid med ånden i de internationale aftaler.

Af hr. Bolvig fra de radikale blev der talt om, at det ødelægger vores bestræbelser på at fjerne de samme internationale aftaler. Vi har nu i 2–3 år hørt, at Danmark stod sig bedst i forhold til arbejdet på at fjerne subsidierne i andre lande, hvis vi selv lod være med at foretage de samme ting. Jeg tør godt sige det mere direkte, end hr. Bolvig gjorde, da han sagde, han var bange for, at vi ikke har haft succes. Jeg tør godt sige, at det har ikke givet noget som helst resultat, og der er ingen, der overhovedet hører efter, hvad Danmark siger i denne sammenhæng. De pågældende lande, som er tilstrækkelig stærke til at føre den økonomiske politik, de har lyst til, gør det slet og ret, uanset hvilken politik Danmark har for beskæftigelsen på værfterne.

Jeg mener naturligvis ikke, at man overhovedet skal bekymre sig om den slags argumenter, men derimod tage det her forslag op og forsøge at få det gennemført, så vi får ændret de afskrivningsfordele, der ligger på skibe, der bliver bygget i andre lande.

En anden ting, som også har været fremme, især sidste gang forslaget blev behandlet, nemlig fra hr. Svend Jakobsens side, er, at vores krise på skibsværfterne herhjemme skal løses gennem samarbejde mellem værfterne og deres ansatte med henblik på at gøre dansk skibsbygning konkurrencedygtig. Det er en opfordring til den såkaldte Nakskovløsning, som går ud på, at de danske værftsarbejdere skal betale for, at værfterne kan konkurrere med udenlandske værfter.

Ud over at det selvfølgelig er helt forkert, at man prøver at sats på sådanne indkomstpolitiske løsninger her også, er det også uden ud-sigt til nogen som helst resultater. Allerede nu er der bekymring for beskæftigelsen på Nakskov skibsværft igen; på trods af at arbejderne

[Waldorff.]

dernede er gået med til en løntilbageholdenhed. Jeg er ikke i tvivl om, at den ordning, man fik lavet på Nakskovværftet, var til gavn for ØK, som både ejer værftet dernede og købte de samme skibe. Der er ikke nogen, der skal bilde mig ind, at man beholder Nakskovarbejderne én dag længere, end ØK har økonomisk fordel af det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bjørn Poulsen) (SF):

Som tidligere arbejder og tillidsmand på et skibsværft kan man ikke andet end føle en smule nedtrykthed over denne efter min mening meget, meget, meget kolde behandling, som netop beskæftigelsesforslag får af dette folketing. Der er det sjove ved det hele, at alle partier indrømmer, at der er en krise. Alle partier er enige om, at det kan ikke blive ved med at gå, men bortset fra VS og DKP og SF er der ingen, der vil gøre noget som helst ved noget. Ja men det er da ikke et folketing værdigt. Man kan da ikke tillade sig at lade alle disse mange mennesker i stikken, som er afhængige af de danske værfter. Det er jo ikke alene dem, der arbejder på værfterne, det er også alle underleverandørerne, så det drejer sig om, at 20.000, måske 30.000, måske 40.000 mennesker er afhængige af en værftsindustri i dette land. Det affærdiger man stille og roligt med, at man ikke vil gå ind på at bryde nogle regler i OECD, som kun Danmark overholder. Der er ikke noget andet land, der overholder OECDs regler. Men lille, søde, rare Danmark står med hatten i hånden og modtager et lille gebyr en gang imellem, når der kan falde noget af.

Det, vi her har foreslået, er jo ikke en fantastisk masse penge til hverken skibsværfter eller redere eller noget andet. Det, vi beder om, er bare, at man ændrer i afskrivningsloven, så man i det mindste kan presse disse danske skibsværfter til at lade alt, hvad de skal have bygget, bygge her i Danmark; det gør man også mange andre steder, bare på andre måder, nemlig ved hjælp af økonomisk bistand. Dette kommer ikke til at koste os noget. Hvorfor i alverden har man dog denne mærkelige, kyniske affærdigelse af sådanne ting? Jeg synes, det er en frygtelig måde at behandle en industrigren som netop værfterne på.

Der er talt så meget om, at vi skal overholde disse regler inden for OECD, og man taler så meget om, at man vil prøve at få alle de andre

lande til at stille sig smukt op i rækken sammen med Danmark og overholde disse regler. Der er ikke ét eneste land, der har afskaffet en eneste subsidieordning, uden at de har lavet en anden, der har været parallel.

Første gang dette forslag blev behandlet, var der et tal på omkring 125 forskellige subsidieordninger. Jeg vil næsten tro, at det tal i dag er fordoblet. Der er bare det ved det, at der er nogle lande, der har været i stand til at gøre det på en sådan måde, at det ikke direkte kan ses. Men Danmark skal overholde disse regler, uanset hvordan det går for værfterne. Det er kynisme efter min mening.

Fra fremskridtspartiets ordfører kom der en lille, sjov bemærkning til SF med hensyn til indholdet i vores gruppe. Dertil vil jeg sige, at den udtalelse er lige så ufornuftig som alt andet, der kommer fra fremskridtspartiet, så den tager vi bare med som en oplevelse på vejen.

Det forslag, vi her har fremsat, er ikke noget mirakel til at redde de danske værfter, det ved vi godt. Vi er villige til at gå videre end til dette. Vi er villige til at gå ind i forhandlinger om måske at indføre nogle ændrede finansieringsregler, fordi det er nødvendigt. Vi tror ikke på, at regeringen har en chance for at ændre de andre landes indstilling til disse subsidieordninger, for for dem betyder det nemlig også beskæftigelse. Er der noget, man har travlt med i verden i dag, er det at sørge for beskæftigelsen i éns eget land først og fremmest. Der er intet som helst, der tyder på, at denne indstilling er ændret nogen steder, tværtimod.

Den modtagelse, som dette forslag har fået, har ikke forbavset mig, det skal jeg indrømme. Havde den været mere positiv, havde jeg været forbavset, fordi det jo gang på gang viser sig i folketinget, at man har en masse gode meninger, men overhovedet ikke spor vilje til at bringe alle disse ting ud i livet, og det kommer altså i denne omgang til at gå ud over de danske værfter. Så må disse arbejdere stille sig op i køen sammen med de 160.000 andre, for der er i hvert fald nogle af værfterne, som ikke holder ret meget længere. De havde en mulighed, hvis et forslag som det, vi er fremkommet med, blev vedtaget. Nu har de ingen muligheder.

Ole Olsen (SF):

Jeg har fået lyst til at blande mig i striden her, fordi jeg virkelig er forarget. Jeg er forarget efter at have hørt hr. Camre stå heroppe og

[Ole Olsen.]

udtale sig om dette forslag. Det er et meget blidt forslag. Det er ikke subsidier, det drejer sig om, men nogle meget rimelige regler.

Det er efterhånden sådan, som jeg har sagt det gentagne gange fra denne talerstol om dansk skibsværftsindustri og dansk industri i almindelighed, at vi er Europas artige og måske Europas dumme dreng, og det vil socialdemokratiet godt være med til at vi er.

Jeg vil sige til skatte- og afgiftsministeren, at vi kunne godt sætte os ned og snakke sammen for at se, om vi ikke kunne finde på en eller anden form, ikke for subsidier, men for støtte til danske skibsværfter. Vi afskaffede i sin tid forhåndslånene til bygning af skibe. Dem kunne vi genindføre. Det er ikke i modstrid med, så vidt jeg ved, hverken EF eller OECD, det er bare en ren og skær besparelse. Vi kunne meget let genindføre det.

Jeg vil herfra opfordre skatte- og afgiftsministeren til virkelig at tage seriøse forhandlinger op her i salen om støtte til danske skibsværfter. Det er jo sådan, at vi ved, at en stor del af verdens skibsværfter skal nedlægges i løbet af de næste 5-10 år, og hvis ikke alle danske værfter skal nedlægges, må vi lave en eller anden hjælpeordning; jeg tror ikke, at socialdemokratiet kan stå sig ved, at vi ikke laver noget som helst.

Så ser jeg, at hr. Lindinger fra CD sidder dernede i stolen, og jeg forstår ikke, at hr. Lindinger og CD ikke kan forstå, at vi skal have en vis støtte til dansk skibsværftsindustri, hvis den overhovedet skal overleve.

Jeg synes, de vilkår, vi giver dansk skibsværftsindustri, er urimelige. Vi må nødvendigvis nogenlunde følges med andre lande, ellers overlever vores værfter simpelt hen ikke. Jeg vil derfor godt bede både hr. Camre og hr. Lindinger om en kommentar fra talerstolen: hvad agter de egentlig talt at gøre for at hjælpe dansk skibsværftsindustri? Skal vi virkelig lade al dansk værftsindustri gå ned? Er det nødvendigt, at vi gør det? Vi ved, at den går ned, hvis vi ikke griber ind. Udlandet har meget hårde hjælpemidler, mens vi er uden hjælpemidler.

Camre (S):

Man kan altid diskutere, hvorfor Danmark er den artige dreng i international sammenhæng, om det er, fordi vi kan lide den rolle, eller det er, fordi vi er så små, at vi er nødsaget til at optræde i den rolle. Jeg vil gerne sige her,

at i henseende til ønsket om at gøre noget for skibsværftsindustrien og i det hele taget for beskæftigelsen i dette land, tror jeg ikke, der er nogen som helst forskel på velviljen i socialdemokratiet og velviljen i SF. Men jeg må have lov at sige, at når vi står her og behandler netop det foreliggende forslag, må vi spørge os selv, om det forslag nu også er i stand til at opfylde den målsætning, som SF har for det. Regeringen har, ved jeg, på basis af de oplysninger, man er i besiddelse af, den vurdering, at forslaget vil være direkte negativt, fordi det vil blive brugt som et forsvar ikke bare for fastholdelse, men for udbygning af tilsvarende ordninger i andre lande. Det er altså ikke målet, vi er uenige om, det er midlet, vi ikke vurderer på samme måde, og jeg må fastholde den vurdering, som også ministeren har lagt frem her, at det ikke vil være muligt at fremme beskæftigelsen på danske skibsværfter med det foreliggende forslag.

Jeg forstod på hr. Ole Olsen, at han gerne ville ind i en mere generel debat om, hvad regeringen ville gøre for beskæftigelsen. Det er ikke tiden nu og her ved det foreliggende forslag at tage den debat op, men det får vi jo andre stunder til.

Lindinger (CD):

Nu har jeg lige stået på denne talerstol og som sømand – som jeg udtrykte det – udtrykt min glæde over, hvad der nu vil ske på danske skibe med henblik på bedre nyhedsformidling og også med henblik på, at man kan få bedre underholdning hen ad vejen. Det tager lidt tid, men det vil komme. Det ville da have været skønt, hvis jeg, særlig i betragtning af, at jeg interesserer mig så overmåde meget for beskæftigelsen – læs bare bagsiden af Ekstra Bladet i dag – kunne have sagt, at jeg på CDs vegne kunne gå ind for at støtte dette forslag. Jeg er reder. Jeg har oven i købet også et mindre værft, som hedder Lindingerværftet, der måske kunne have fået en lille smule glæde af det, men jeg tror ikke på det, og det er jeg nødt til at udtrykke. Jeg tror heller ikke, at det er rigtigt at fremhæve Danmark som den artige dreng. Hvis der er én, der sådan er nogenlunde artig, er det vel egentlig bedre, at man ser at få opdraget de andre.

Nu tror jeg ikke, det er sådan, at man fuldstændig har droppet OECD-reglerne i andre lande, det må jeg da kunne tale med om, som bygger skibe bl.a. i Tyskland. Jeg må som

[Lindinger.]

reder bygge skibe dér, hvor jeg kan få nøjagtig den type skib, som jeg skal bruge til et ganske bestemt formål, for at jeg kan sikre mig, at dette skib kan slæbe valuta hjem til Danmark. Jeg kan ikke bare købe et skib, fordi Danmark har et til salg, og jeg må også på alle udenlandske rederees vegne sige, at de også gerne vil have mulighed for at bygge overalt.

Rederierhvervet er et internationalt erhverv. Jeg er blevet hængt ud for at beskæftige fremmede søfolk. I mange havne får vi kun fremmede søfolk, når vi beder om at få nogen, men de har altid en medlemsbog i Sømændenes Forbund. Det er simpelt hen et internationalt erhverv, og det må følge visse internationale regler.

Jeg har stor, stor sympati for dette forslag, lige så stor som den, jeg havde for SFs forslag om overarbejde, som jeg også støttede i det videre arbejde i udvalget i går. Det er meget, meget sympatiske forslag, men jeg vil sige, at hvis der er nogen, der er syg og skal have en medicin, kan det somme tider være, at medicinen har nogle uønskede bivirkninger, og det vil den i hvert fald få i dette tilfælde.

Ole Olsen (SF):

Jeg lyttede med stor undren til den sidste ærede taler. Jeg synes, at hele argumentationen var for, at man skulle støtte dansk værftsindustri, men det mundede åbenbart ud i det modsatte. Vi fik at vide, at man byggede skibe i udlandet. Hvorfor gjorde man det? Fordi vilkårene ikke var gode nok. Men all right, det er jo ikke for SF afgørende, at dette forslag bliver vedtaget.

Jeg vil gerne sige til skatte- og afgiftsministeren: lad os få et andet forslag, som rent faktisk støtter dansk værftsindustri. Dette er jo ikke en prestigesak for os. Lyt til hr. Camre. Hr. Camre lagde op til, synes jeg, at vi faktisk kunne snakke om tingene. Så lad os snakke om tingene! Jeg vil da meget gerne forhandle med skatte- og afgiftsministeren om et forslag, og det må meget gerne være regeringens, som rent faktisk giver støtte til værftsindustrien. Skatte- og afgiftsminister, kan vi ikke bare snakke om at få genindført forhåndsbelåningen? Det betyder ret meget for værftsindustrien. Den blev afskaffet, jeg kan ikke huske hvilket år, men det var engang i 1960'erne. Kan vi ikke bare snakke om at indføre den igen? For os er det

ikke afgørende, om det er vores forslag, der bliver gennemført. Vi ønsker kun at støtte dansk værftsindustri. Vi ved, at vi faktisk – på trods af hr. Lindingers udsagn – er Europas artige dreng. Vi ved, vi er det. Alle andre lande i Europa overtræder reglerne på det groveste. Vi ser gang på gang i rapporter fra EF og OECD, at de overtræder reglerne. Vi er artige, vi gør det ikke. Hvis ikke vi skal overtræde dem – og jeg vil helst være lovlydig borger, det vil ministeren antagelig også – så lad os prøve, om vi ikke kan finde muligheder for inden for lovens rammer at støtte værftsindustrien! Jeg tror, vi kan. Det er en invitation fra vores side til ministeren: lad os snakke om tingene! Vi frafalder selvfølgelig gerne dette forslag, det er jeg sikker på at hr. Bjørn Poulsen også vil sige. Det er ikke dette, der er afgørende, men lad os snakke om tingene, lad os få lavet noget, der virkelig for alvor hjælper danske værfter!

Ordføreren for forslagsstillerne (Bjørn Poulsen) (SF):

Den socialdemokratiske ordfører talte lidt om det negative, der måske kunne ske ved, at forslag af denne art kom frem. Jeg kan ikke se, hvorledes det kan blive negativt. Men jeg kan da fortælle, at den almindelige opfattelse i dag på værfterne er, at den eneste grund til, at man ikke får nogen ordrer for øjeblikket fra danske redere, er simpelt hen, at man venter på et udspil herindefra af den ene eller anden art.

Hvis en dansk reder skal bygge i Danmark, skal der i hvert fald være en mulighed for, at det kan gøres økonomisk forsvarligt, og så længe der ikke kommer noget som helst initiativ herindefra, vil en meget stor del af de ansatte på de danske værfter være i tvivl om, hvorvidt de har arbejde bare efter sommerferien dette år. Jeg ved fra det værft, jeg selv kommer fra i Frederikshavn, at vi har et hul i ordrerne, der dækker hele efteråret, hvor vi stille og roligt kan blive 500–600 mand. Disse mennesker vil meget gerne have, at der sker noget, så de har noget at lave i efteråret, men det kan ikke lade sig gøre, uden at der sker noget herindefra. Det er det, redere venter på.

Jeg vil da gerne oplyse hr. Lindinger om, at danske værfter kan bygge alle den slags skibstyper, som hr. Lindinger overhovedet har brug for. Det er jo ikke ligefrem noget nyt. Så specielle skibe bruger hr. Lindinger trods alt heller ikke.

[Bjørn Poulsen.]

Jeg vil i hvert fald henstille, at der, hvis man ikke kan gå ind for dette forslag, så i det mindste fra regeringens side kommer et eller andet udspil, som kan afhjælpe den situation, som den danske værftsindustri meget, meget snart står i, så de kan få bare en lille smule håb om, at de også har arbejde i efteråret og i 1978. Så længe der ikke sker noget, er der i hvert fald ikke stor sandsynlighed for, at bare den nuværende beskæftigelse, som jo efterhånden er ret lav, kan bibeholdes. Det er ærlig talt ikke særlig fornuftigt, at vi måske går hen og ødelægger alt det, der er bygget op inden for de danske skibsværfter af know-how og af håndværksmæssig dygtighed, kun fordi vi vil være den pæne dreng inden for OECD med hatten i hånden, der endelig ikke bryder de regler, som vi er de eneste der overholder.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

I anledning af hr. Ole Olsens og hr. Bjørn Poulsens bemærkninger vil jeg blot oplyse, at der foregår meget snævre samtaler og er meget god kontakt mellem regeringen og skibsværftsindustrien og de på skibsværfterne ansatte netop i den periode, vi står i, og at ingen i regeringen eller socialdemokratiet på nogen som helst måde underkender de vanskeligheder, som skibsværfterne står i.

Lindinger (CD):

Hvis man ønsker at være populær, er det en god regel at lade sig belære om noget, som man ved meget bedre, af nogle, som ikke ved så forfærdelig meget om det. Men jeg angler ikke så meget efter popularitet, så jeg må altså have lov at tilbagevise, at jeg ikke skulle vide, hvor jeg kan få de skibe, som jeg skal bruge bl. a. til at samle valuta hjem til dette land.

Når jeg nu siger, at jeg overhovedet ikke har købt et skib siden den 26. juni 1974, så fortæller det måske lidt om, hvor længe en skibsreder må disponere forud for leveringen. Af de skibe, jeg købte den 26. juni 1974, bliver det første leveret om en måned, og så kommer der tre derefter. Sådan arbejder man. Det er trods alt et godt stykke tid siden, og jeg havde ikke på det tidspunkt mulighed for at købe skibe af den type nogen som helst andre steder. For øvrigt var det skibe, som jeg i forvejen havde 10 stykker af, så vi kører med serier, og det er nødvendigt at være meget, meget rationel for at

være sikker på, at man kan få skibe til at sejle under de konjunkturer, man har i dag.

Dohrmann (FP):

Jeg må konstatere efter at have hørt ordføreren for forslagsstillerne og også hr. Ole Olsen, at det faktisk slet ikke er det forslag, man har fremsat, man ønsker. Det, man ønsker, er direkte statsstøtte til værftsindustrien. Anderledes kan de ord, der er blevet sagt heroppefra, ikke tolkes. Vi hørte den anden aften, at værftsindustrien over hele verden faktisk har en kapacitet, som er 30-40 pct. for høj. Mener forslagsstillerne virkelig, at danske lønmodtagere, danske skatteydere, skal begynde at yde direkte støtte, skatteyderkroner, til en værftsindustri, som har en kapacitet, som er alt for høj? Det kan da ikke være meningen.

Ellemann-Jensen (V):

Det har ingen mening, at SFs ordfører står her og taler om kynisme. Det er at forveksle kynisme med realistisk erkendelse af tingenes sammenhæng. Det er da muligt, at Danmark er Europas artige dreng. Vi skulle i hvert fald gerne prøve at se sådan ud, for i internationalt økonomisk samarbejde er det nu engang som i mauselspil o. lign., at den mindste og svageste skal passe nøje på at se ud som den, der overholder reglerne allermest omhyggeligt.

Jeg skal også gerne give ret i, hvad der er sagt fra SFs side, at vi er Europas dumme dreng, i det omfang vi tror, at det lader sig gøre til staidighed at lade arbejdsomkostningerne på danske værfter som i andre danske industrigræne stige, uden at det vil have følger for bevarelsen af arbejdspladser i dansk industri.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Bjørn Poulsen) (SF):

Til hr. Ellemann-Jensen vil jeg bare sige én ting: det er ikke de danske lønomkostninger på værftet, der er skyld i, at man køber skibene billigere i udlandet, det burde han vide.

Med hensyn til fremskridtspartiets ordfører vil jeg kun sige den ene ting, at allerede for nuværende er den danske værftsindustri skrumpet meget ind, og der sker jo bare det, at skrumper den endnu mere ind, så forsvinder den lige pludselig, og det har de danske lønmodtagere endnu mindre råd til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Kontrol med renteindtægter i pengeinstitutter m. v.).

(Lovforslag nr. L 173. Fremsat 29/4 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Grünbaum (S):

At spørgsmålet om en årlig generel og automatisk indberetningspligt for renteudbetalinger og rentetilskrivninger i lighed med, hvad der er gældende for den årlige oplysningspligt for udbetalte lønninger, de såkaldte lønsedler, nu søges løst med det forelagte lovforslag, må hilses med stor tilfredshed.

Dette spørgsmål har jo været fremme flere gange i de senere år, og med udviklingen i edb-teknikken skulle det nu være fuldt forsvarligt at gennemføre en sådan årlig indberetningspligt for pengeinstitutterne og andre, der forrenter pengeindeståender.

Jeg skal ikke ved denne første behandling gentage, hvad skatteministeren har sagt i sin fremsættelsestale, eller hvad der er anført i bemærkningerne til lovforslaget. Vi kan se på enkelthederne under udvalgsarbejdet. Men der er én ting, jeg gerne vil understrege kraftigt, og det er, at der med dette lovforslag sker en meget tiltrængt forbedring af skattekontrolloven, en forbedring, som forhåbentlig kan tiltrædes af de fleste af folketingets partier, som jo hidtil i de fleste tilfælde har været enige om, at vores kontrollov skal være så effektiv som muligt.

Når vi for lønindtægterne for længst har gennemført den årlige indberetningspligt, må det være en selvfølge, at en lignende indberetningspligt kommer til at gælde for alle andre indtægter, hvor dette er administrativt muligt.

Det er jo det, der er problemet, og det er altså administrativt muligt nu også for de omhandlede renteindtægter. Derfor må en lighedsbetragtning føre til, at den foreslåede indberetningspligt nu gennemføres også for renteudbetalinger og rentetilskrivninger.

Der er jo andre områder, der ligger nær herpå, men som ikke er med i forslaget, men ministeren har jo bebudet, at han vil komme med forslag, og vi må så afvente ministerens yderligere forslag vedrørende obligationerne og det forslag om skærpede regler for kontrollen med pantebrevsrenterne, der ikke skulle være særlig vanskeligt at gennemføre.

Jeg skal som sagt ikke gå nærmere ind på lovforslagets forskellige bestemmelser, men jeg vil dog nævne en enkelt ting til ministerens overvejelse.

I § 8 H, stk. 5, siges, at den oplysningspligtige på forlangende skal underrette kontohaveren om størrelsen af de beløb, der indberettes. Det er en bestemmelse, som jeg umiddelbart ikke synes særlig godt om. Det må vel være rimeligt, at skatteyderen, og det vil altså sige kontohaveren, så vidt muligt altid får en sådan underretning, således som dette jo også sker med lønsedlerne. Nu sagde jeg »så vidt muligt«, for jeg er da helt opmærksom på, at der kan være tilfælde, hvor man mangler adresse osv., men det er de rene undtagelser. Hovedreglen må være ligesom med lønsedlerne, at skatteyderen naturligvis får underretning om, hvad der på hans vegne, om man så må sige, er indberettet af pengeinstitutterne vedrørende hans forhold, og som han skal have med på selvangivelsen. Jeg beder altså ministeren tage dette spørgsmål op til overvejelse.

Vi er i den socialdemokratiske gruppe meget tilfredse med, at dette lovforslag nu er fremsat. Vi kan anbefale det til hurtig gennemførelse.

Ove Jensen (FP):

Det foreliggende lovforslag er et nyt bevis på, at vort indkomstskattesystem ikke er til at håndtere, og et nyt bevis på, at vort indkomstskattesystem overhovedet ikke egner sig til et moderne samfund.

Forslaget vil medføre mere administration og mere bureaukrati. Borgerne vil blive udsat for endnu mere kontrol og endnu mere mistænkeliggørelse, end de er i forvejen.

Der skal foretages indberetninger over 11 millioner konti i banker og sparekasser. Vi vil drukne i papir. Alene bankers og sparekassers